

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 18 DE NOVEMBRE DE 1916

Núm. 99

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

LITERARIA

HOJAS MARCHITAS

A mi querida madre la noble
señora Concepción Crespo
de Quirós y García de Tejada

Ruedan las hojas del árbol amarillas, marchitas, ruedan por una tierra labrada para sembrar bajo un cielo gris y tristón, desprendidas, en arranque violento, al ímpetu vengador del duro cierzo de la agreste sierra. Y a su crujiente son, batallan sin cesar, entrechocándose en aéreos remolinos rotas las fibras de su muerto tallo; después... emprenden una loca carrera por la inmensa llanura, perdiéndose en lejanía.

Ese árbol, es la vida de la humanidad; esas *hojas marchitas*, son los hombres.

Y son las mismas hojas nacidas en gaja Primavera, al estable plétórico de las lucientes yemas, empujadas por el vigoroso ascenso de la rica savia: tienen por cuna el cimbreante ramaje, mecido por perfumadas brisas abrilianas; arrulladas por el cadencioso murmullo del manso arroyuelo, que se desliza blandamente a sus pies serpeando la verde colina, besando sus cristalinas aguas, miles de florecillas silvestres de su festuneado cauce; trovadas con las más fiernas baladas, por el pardo ruiseñor tejendo *a su vera*, el amoroso nido y le canta sus ensueños y sus cuitas y su dosel es un cielo azul: puro y diáfano, en donde se desgranán los haces dorados de un túbio sol, que magestuosamente se vá elevando en el espacio infinito y les envía en rayos fuego-oro, su beso paternal, y a sus vitales calorías de luz, crecen, se desarrollan, se esparraman y forman en praderas y valles, en montes y collados, una tupida guirnalda de espléndido follaje: ese verde, es el himno triunfal de la esperanza de natura, en esa estación de renuevo de vida, de luz y color, de mariposas y flores, de poetas y galanes y que traspasa la terrena capa y se eleva a regiones celestes en su mes de Mayo, consagrado a la Purísima Reina de Cielos y tierra; a María Inmaculada.

Y son las mismas hojas, que en el Estío alcanzan su plenitud de vida; en esa Estación rica y dorada, ven caer al zig-zag de las relucientes guadañas, manejadas con diestro esfuerzo por brazos nervudos y

manos callosas de la falanje de atezados segadores, el mar andulante de los rubios trigales: tan rubios como los hilos-oro, de gudejas en bucles de la Princesita Rosa-Nieve; el fino tallo se inclina dulcemente, tronchado al golpe de gracia y su aurea cabeza de prietos granos, besa amorosa a su madre, a la «gran amiga» de Pierre L'Ermite: a la tierra. Ven huir en busca de ilusiones juveniles, en torpe revuelo, a los pequeños ruiseñores del vecino nido, y algunos inexpertos, son prisioneros en los zarzales del umbrío seto. Ven caer, a los preciados frutos que ellas guardan en sus cajas de esmeraldas: ya en su sazón; ya sacudidos por fornidos gañanes; ya recogidos por risueñas zagalas, en sus airosas cestitas de mimbres, en cuyo fondo algunas de sus compañeras,—de las mejores—les sirven de blando lecho. Ven cruzar las últimas aguas del cristalino arroyo, en el deshielo de las postreras nieves de los altos picachos: y ya no murmuran tranquilas la hermosa poesía del campo, ni forman caprichosas y leves sudinas, al juego de los céfiros trincadores del pinar; ahora en su seco regazo, las alisadas piedrecillas y cantoneados guijarros, reverberan a un sol calcinante, de plomo en fusión o de cráter en flamarada; y el florido encaje de su cauce, agostado, muestra la belleza que pasó... El cielo azul sí; pero la blanca nubecilla perdida en él, presto se torna en nubarrón parduco: y tabletea horrisono el trueno, y fulgura siniestro el relámpago y envía a la tierra un torrente en diluvio de tromba índica. Hasfa sus recientes amigas las golondrinas: las exólicas extranjeras, emprenden su raudo vuelo a ignotos confines, al agonizar el Estío...

Y solas quedan las hojas en la Estación Autumnal; y se envanecen soberbias: más la savia se vá helando en el árbol, y van perdiendo su galana lozanía y les prenden pecas amarillas;—sus canas—tan sólo les queda el rescoldo de la vida: el recuerdo; y la realidad del cercano mañana: su ceniza, su muerte; entonces comprenden que las ilusiones son falaces, engañosas las alegrías mundanales, y las glorias humo y *todo vanidad*... y ellas también pagan su tributo de vivientes: mueren. Cuando al caer de las serenas tardes autumnales, las miro en su desfile guerrero, arrastradas por el crudo vendabal, me semejan los humanos corazo-

nes secos, a los chasqueantes latigazos de las desatadas furias del mal o del error, caminando hacia el piélagos insondable de su eterno castigo; veo la tierra: la más perfecta armonía guarda con ella la Estación dulce y silenciosa, de poesía viva, que habla al sentimiento, y nos dá lección plástica de lo caduco, de lo terreno y provechosa meditación de la muerte; contemplo el cielo: y, hay en él un aleteo místico indefinido, que sólo el alma modula y no le parla humana lengua: y su color, ¡ah!, su color: es el azul de gloria, en la visión de la dulzura hunde la retina, apesar de su intensidad la mayor del año. ¿Quién no recuerda con gozo doliente, las serenas tardes autumnales?...

SANTIAGO VILELLA CRESPO DE QUIRÓS.
Mancor, Noviembre de 1916.

HIMNE A SANT GERONI

Oh Doctor màxim de la Santa Esglesia,
oracle i Mestre de les Escripures,
i exemple altíssim, pregau per nosaltres,
Oh Sant Geroni!

Humil i sabi, cast, prudent i asecta,
dugué una vida d'oració i estudi,
fins que la tomba va estotjà els seus ossos,
tot olorosos.

Deu l'inspirava la sabiduria,
i amb do de ciencia consellava els homs,
a sants i papes de virtud armava
contra els hereges.

Qui és aqueix hèroe de clarors eternes?
Les gents i rasses cantaràn sa gloria,
per que en sa vida de soldat de Cristo
feu marevelles

Fill de N'Eusebi, nat a la Dalmacia,
fent-se deixeble de lletrats i bisbes,
ungeix les lletres dels pagans amb oli
d'unció divina.

La Gallia ilustra i la Palestina.
i aprèn les llengües de l'orient incògnit;
sobre els Sants Llibres el desvel·la l'aua
i el sò l'acluca.

Si l'atormenta lo recort de Roma,
ple de quimeres de jovent indòmit,
ja l'aborrona la fatal trompeta,
del gran judici.

I els lleons dòcils fan amb ell dijunis,
vest un sac aspre, carregat de mèrits,
fibla els heretjes, i als catòlics dona
virtut calenta.

Amb un cor jove baix la carn pensada
a l'establí de Belfem aplega
valents ascetes, verges i matrones,
amb Santa Paula.

Oh! cast llinatge d'imortals estoies
l'Anyell segueixen amb blancor de lliuri
i amb sapiència l'hora de les noces
a chor salmetgen.

Salut i glorià, Trinitat augusta,
que dau la palma al gran Sant Geroni
feis-nos la gràcia de seguir s'exemple
per tots els sigles.

Amèn

Andreu Caimari, acòlit

INSUBSTANCIALITAT DE LES FORMES DE GOVERN

Fa mig sigle que's barallen els espanyols per si ha d'esser la monarquia o ha d'esser la república la que remeni les cires.

Que aquestes disputes s'haguessin fingut uns quants cents anys enrera en que monarquia volia dir el govern d'un home, i república volia dir el govern de molts homes com a representants d'una classe o de moltes classes vives del poble, tenia explicació.

Més avui dia aquestes paraules no tenen ja tal significació.

En les monarquies constitucionals no governa un home; la sobirania va repartida entre el rei, els ministres i les Corts. Si mirem els freqüents canvis de ministeris i les repetides dissolucions de les Corts amb eleccions cada dos anys per sufragi universal, se poden ben comparar en sa instabilitat amb les repúbliques més desballestades.

Per altra part, si mirem aquests amigables arreglos amb que'ls partits turnants se repateixen el poder sense deixar-hi fer basa a un tercer; si mirem l'encasillat sostingut pel caciquisme, pot; molt bé comparar-se aquest sistema amb els governs més absoluts i despòtics.

Si girem els ulls a la república tal com la veiem, se'ns presenta d'igual manera.

Centralistes, totes les formes fins la exageració, no s'apoen sobre el poble, sinó sobre una classe, sobre la burocracia; de tal manera les diferents personalitats estan avingudes en explotar el poder que semblen un sol despòta; de tal manera divaguen en l'aplicació dels bons principis del govern, que semblen una verdadera anarquia.

Resultat: queda demostrat que les monarquies poden ser anàrquiques i despòtiques a la vegada i les repúbliques, despòtiques i ensem anàrquiques.

No'ns barallem, doncs, per aquestes dues paraules.

El nom no fa la cosa. El trajo no fa la persona.

Cerquem la substancia i deixem-nos de les apariencies.

Substancia és que'ls pobles servin la seva personalitat històrica, la seva llengua propia, el seu dret propi.

Substancia és l'autonomia dels pobles diferents que integren un Estat.

Substancia és la intervenció equilibrada de totes les classes en el govern d'un poble.

Substancia és el dret dels individus dintre les famílies, el dret de les famílies dintre els Municipis, el dret dels Municipis dintre les nacionalitats, el dret de les nacionalitats dintre els Estats.

Substancia són la pau, el progrés, el benestar i, sobre tot, l'ordre i la justícia.

Tot aixó val la pena d'esser discutit i parlat.

Tirem lo insubstancial al quarto dels mals endressos.

JAUME RAVENTÓS.

(De Proses de Bon Seny)

D. Ramón Picó i Campamar es mort.

Aqueix literat mallorquí, era company d'En Milà i Fontanals, d'En Marian Aguiló i d'En Verdaguier, precursors tots del nostre renaixement literari i patriòtic. Dins Catalunya era una altíssima figura i un mestre de poesia i una personalitat respectada de tot-hom. La causa de haver viscut casi tota la seva vida a Barcelona feia que'l seu nom a Mallorca no tengués la popularitat d'altres poetes mallorquins. La seva poesia *Martiri de Ramón Lull* antany es fé popular a Mallorca per haver-se adoptada per cantar al centenari de nostre Beat. El qui escriu aqueixes retxes ha fluït molt en la composició *Suspirs* que inclou tot un mon d'anyorança, d'amor juvenil, de sentiment i melangia.

De «La Veu de Catalunya» són les següents notes biogràfiques, que trasladam a nostres columnes.

Es mort En Picó i Campamar, Mestre en Gai Saber, cavallerivol ciutadà, altíssim patriota i un dels mallorquins més catalans i més identificats amb la vida de Barcelona.

Nat en 1848 a Pollensa—la de superba badia—vingué a la metròpoli a l'edat dels onze anys i aquí ha fet estada fins que la mort l'ha sorprès, conservant per la seva vila i per Mallorca entera un afecte de predilecció, que no era obstacle al que sentia per tota la terra catalana, de Salses a Santa Pola i d'Espanya endins Mediterrani enllà. Perquè en Picó fou un dels que més integralment sentiren l'ampla unitat de Catalunya.

Des de molt jove va dedicar-se a la literatura, obtenint notables triomfs en els Jocs Florals, dels quals havia estat president, havent col·laborat en els principals periòdics i revistes catalanes; era col·laborador de «La Veu de Catalunya», havia escrit algunes obres pel teatre. La qual cosa vol dir que les seves amistats eren nombroses.

En Picó i Campamar era un insigne escriptor, que practicava el seu art sense cap deria de convertir-lo en una professió. Era com un diletant que sols de temps en temps i en excepcionals circumstancies sentia la necessitat d'escriure, que era acompanyada

d'un afany seguit de perfecció. Veus-aquí perquè, amb tot i la seva activitat intel·lectual mai somorta, la seva producció és relativament escassa. I, en general, l'aspecte patriòtic hi domina. Ja ho indica el detall del seu mestratge en Gai saber, obtingut amb tres «englantines» seguides: «Visca Aragó», «Depressa», i «Ferràn V». El camp de la historia era per ells un ferrer en el qual es movia amb el major desembrac, fent reviure els episodis que evocava amb una força d'actualització que tenia quelcom de prodigi. I és que sabia com ningú trobar el color d'època, la vibració passional, la força expressiva del llenguatge.

Aquesta qualitat no era exclusiva d'En Picó poeta, sinó que s'estenia al prosista i a l'home. I al retreure el prosista recordem d'una manera especial els seus discursos, tots ells inflamats del més pur patriotisme, tots ells documentats escrupolosament, tots ells vibrants i colorits i justos. Recordem com un dels memorables el dedicat als nostres morts en les festes del cinquantenari dels Jocs florals; recordem també aquell altre, més llunyà, en el qual, presidint la poètica festa, glosà «Els tres sospirs de l'arpa» d'En Camps i Fabrès amb tanta de força, que el discurs, amb el seu aspecte d'ample patriotisme, era el millor monument que hagués pogut desitjar el poeta que l'inspirava.

En Picó, amb el seu aire reposat de noble romàntic, era un home d'entusiasmes apassionats. Aixó i el sentit plàstic que prema tota la seva producció, li feren esfimar el teatre, en el qual havia obtingut molts anys enrera en èxit fort amb la tragedia «Cor de roure». Ara més darrerament, havia donat a coneixer un episodi de la guerra de secessió, magníficament treballat, d'un fort interès dramàtic.

Altra de les seves produccions de caràcter teatral era el poema «Garraf», del qual recordem una lectura deliciosa feta per l'autor mateix en un recambró de la vella Lliga de Catalunya que feta de sala d'actes. Perquè En Picó excel·la en la lectura i tant com en la lectura en la conversa, sent un mestre veritable en l'art d'encisar tot interlocutor discret amb l'evocació de records personals i de temes històrico-patriòtics.

Descansi en pau l'exquisit cavaller i literat insigne.

Consistori dels Jocs Florals de Barcelona

CONVOCATORIA PER ALS DE L'ANY 1917

LIX de llur restauració

Als poetes i prosadors de Catalunya i de tots els territoris on la nostra llengua és parlada o coneguda, els VII Mantenedors dels Jocs Florals de Barcelona, salut.

Per complir la honrosa comanda que l'honorable Còs d'Abjunts ens va fer el dia 22 d'octubre d'aquest any, us convidem a prendre part en els Jocs Florals de 1917, els quals, segons els Estatuts i bones costums establertes, es regiran pel següent

CARTELL

El primer diumenge de maig, que s'escau al

dia 6 es celebrarà la poètica festa, en la qual seran adjudicats a les millors poesies que hi tirin els Premis Ordinaris (que ofereix cada any l'Ajuntament de Barcelona protector i ja de temps aimador de la Gaia Ciencia), o siguin l'Englantina, la Viola i la Flor Natural, corresponen als tres mots que formen el lema de la Institució.

L'Englantina d'Or s'adjudicarà a la millor poesia d'esperit patriòtic o sobre fets històrics o tradicionals, usatges o costums de la nostra terra.

La Viola d'Or i d'Argent a la millor poesia religiosa o moral.

La Flor Natural (premi anomenat de honor i cortesia, s'adjudicarà a la millor poesia sobre tema que es deixa al bon gust i franc arbitre dels autors. Segons la bella costum d'antic establerta, el que obtingui aquest premi haurà de fer-ne present a la dama de la seva elecció, la qual, proclamada Reina de la Festa, entregará els altres premis als qui en siguin guanyadors.

PREMIS EXTRAORDINARIS

Una Copa artística, a la millor composició prosa de caràcter literari.

D'acord amb els Estatuts dels Jocs Florals, els Mantenedors atorgaràn a més tots els premis que siguin menester per recompensar degudament les composicions del concurs que en siguin mereixedores, com també els accèssits i mencions honorífiques que judiquin ben merescuts.

Totes les composicions han d'ésser rigorosament originals, inèdites i escrites en català d'aquest Principat, de les Illes Balears, de València, del Rosselló o de la Sardenya.

Tots els treballs, amb lletra clara i llegidora, s'han de remetre a la Baixada de Cervantes, núm 7, principal, segona, abans del migdia del 15 de març vinent, juntament amb un plec clos que contingui el nom de l'autor i porti damunt escrits el títol i lema de la composició.

Per l'entrega dels premis no serà vàlid altre nom que el que es trobi en el plec clos a que fa referència el paràgraf anterior, a l'obrir-lo en l'acte de la festa.

Els premis que no siguin retirats abans del dia 15 d'octubre de l'any vinent s'entendrà que són renunciats per llurs guanyadors.

El Consistori es reserva per un any l'exclusiva propietat de les obres premiades, entenent-se que la publicació total o parcial de qualsevulla d'elles abans de la celebració de la festa implica la renúncia al premi i als honors consegüents.

PREMI FASTENRATH

De conformitat amb el torn establert l'any 1909, serà atorgat aquesta vegada a l'autor de la millor obra dramàtica original escrita en llengua catalana i publicada o representada dintre dels sis anys darrers, o sigui del primer de gener de 1911 al 31 de desembre d'enguany. La concessió d'aquest premi podrà sol·licitar-la l'autor o qualsevol particular o corporació, enviant, per l'examen, a l'Administració del Consistori (adresa d'encima), dos exemplars al menys, a llibre, abans del migdia del dia 15 de gener de 1917. La dita Administració lliurarà rebut de les obres presentades.

Que el Senyor us doni inspiració per cantar amb esperit català la Patria, la Fe i l'Amor, i a nosaltres discreció en judicar i acert per premiar als més dignes.

Fou dictat el present Cartell a la ciutat de Barcelona als 5 de novembre de 1916, pels VII Mantenedors.

Victor Català, president.—Josep Franquesa i Gomis.—Manuel Folch i Torres.—Josep Gudiol.—Manuel Rodríguez Codolà.—Lluís A. Pagés.—Josep M. Girona, secretari.

Garbes i gavelles

El Superior general dels germans de les escoles cristianes

An els vuitanta un any i sexanta quatre de religió ha mort a París el Rvm. Germà Gabriel Maria, decimquint Superior general dels germans de les Escoles Cristianes i un dels

religiosos de més agrisolada virtut i de més alta cultura i inlustració.

Essent nin ja era un veritable prodigi de intel·ligència en les matemàtiques. Ha publicat distintes obres, conegudes a Espanya per haver estades traduïdes moltes an el castellà.

Descansi en pau el sabi i virtuós religiós i rebin sos germans en religió nostre pesabé, particularment, nostros amics, els germans del Col·legi del Cor de Jesús d'Inca.

Resurrecció del Reine de Polonia

Los imperis centrals han realitzat un acte de gran transcendència envers de Polonia. Vegin nostros lectors el text del Decret que no pot ser més catagòric i significatiu:

«S. M. l'Emperador d'Alemanya i S. M. l'Emperador de Austria Rei Apostòlic d'Hungria, moguts per la ferma confiança en el triomf de ses armes i guiats per lo desig de portar a un feliç pervenir an els territoris polacs arrebatats a la dominació russa, amb grans sacrificis de ses valentes tropes, han acordat formar d'aqueis territoris un Estat independent amb corona hereditaria i govern constitucional. Queda reservat marcar les fronteres exactes del nou reialme, que en unió amb abdues potències aliades trobarà les garanties per a'l lliure desplegament de ses energies.

»En un exèrcit polac reviuràn les tradicions glorioses dels exèrcits de temps passats, i el recort dels valents combatents de Polonia en la guerra actual.

»Sa organització, instrucció i direcció se efectuaràn de comú acort amb els monarques aliats. Ells esperen que's compliran sos desitgs de un desplaçament polític nacional del reine de Polonia, prenent en deguda consideració les relacions generals polítiques d'Europa i el benestar i seguretat de sos propis pobles.

»Les grans potències occidentals vehines ofereixen de sa part a Polonia llibertada la possibilitat de apoiar-se en elles com Estat propi, i viure en ferma unió amb elles una vida política, econòmica i cultural lliure.

»Amb aqueix notiu la nova nació necessitarà considerablement la nostra ajuda sobre tot en los primers temps. La opressió russa ofegà tota ansia de progrés. En totes parts se descuidà la construcció de canals i ferro-carrils.

»Aixís en d'aquí endevant tendrem en el nou Estat polac un vehí cordial i actiu i haurem guanyat un nou aliat.»

En termes semblants ha parlat per son compte el vell emperador Francisco Josep an els polacs de la Galitzia, podent-se assegurar que serà un fet la resurrecció de una Polonia lliure, independent, perque ja desde'l principi de la guerra fins la mateixa Russia ha fet afalagar aqueixa idea a sos subdits polacs.

Lerroux contra els Regionalistes

Amb el títol de «El odio de Lerroux a los regionalistas», publica «El Debate» el següent article:

«El señor Giner de los Ríos, lugarteniente del señor Lerroux, presentará al Congreso una proposición de ley, redactada en los siguientes términos:

«Artículo único. El artículo 55 de la ley Provincial se adicionará con el siguiente párrafo:

«Los diputados provinciales que lo fueren o lo hubieren sido en Diputación perteneciente a provincia cuya capital exceda de 100,000 almas de población no podrán ser reelegidos hasta cuatro años después de haber cesado en el cargo, por cualquier causa.»

Qualquiera que esté medianamente enterado del ardor con que el señor Lerroux combate a la Lliga Regionalista, vencedora del rojo caciquismo barcelonés, puede inducir los fines que el caudillo revolucionario persigue con esa proposición. Mas no hace falta acudir a las hipótesis: hablando el señor Lerroux con los periodistas, les dió a entender, harto claramente, que se endereza su iniciativa a impedir que el señor Prat de la Riva, corazón y cerebro de la Mancomunidad Catalana, continúe en la Diputación provincial de Barcelona. El señor Prat de la Riva estorba al señor Lerroux.

Es de advertir, en primer término, la ausencia de pudor político con que se planea ese intento. El personalismo que lo inspira aparece con entera desnudez; no se ha recurrido a una fórmula aparentemente encaminada al fin general.

La resurrección de la ley Mellado, que el señor Lerroux pretende, se concreta a las poblaciones de más de 100,000 almas... ¡El caso es que en la reforma entre Barcelona!...

Pues bien: nosotros creemos que si la ley Mellado rigiese en el punto a que nos referimos, sería plausible hacer una excepción en favor de Prat de la Riva, o lo que es igual: en favor de Cataluña. Enemigos tendrá en aquella región al ilustre político regionalista; pero nadie le niega talento y competencia, y por todos se reconoce la bondad de su gestión. Pruébalo el hecho—señalado otras veces por el señor Lerroux—de que diputados provinciales de todos los partidos y matices secundan la labor del señor Prat de la Riva.

Nosotros declaramos nuestra convicción: creemos que pocos hombres habrá en España tan preparados como él para las funciones de administración provincial y regional. Recordamos una Memoria suya de 1910,—si no nos es infiel la memoria—que debieran conocer cuantos dirigen y administran los organismos locales: hallarían en ella provechosísimas enseñanzas.

Y porque tales son los dotes del hombre a quien Lerroux quiere apartar de la Mancomunidad Catalana, y porque la proposición de ley presentada por el jefe izquierdista responde a estímulos ruines de política de campanario, creemos—precindiendo de otras razones—que el Parlamento debe rechazarla.»

Noves d'Inca

FESTA DE SANTA MARIA LA MAJOR

Les corant'hores que s'han celebrades de Santa Maria la Major son estades molt solemnes i devotes. No hi faltaren a la sortida de Completas els clàssics fogarons que es feren molt grossos i rumbosos per totes les places i carrers d'Inca.

La part de la música va ésser gròs, com poques vegades, per no dir mai, heu havíem sentit a la Parroquia. ¡Quines notes, i quina factura té la missa Pontificalis d'En Perossi, que quant més la canten més agrada! Lo que és diumenge els afactats de música religiosa flüiren llargament sensacions

insuperables. Per demostrar la seva magnitud basta enumerar els elements que hi prengueren part. Mn. Bernat Salas acompanyava la missa amb l'armonium i Mn. Tomás Mora amb l'orga, reforçant aquests esturments d'iglesia un quartet de corda vengut de Ciutat. Cantaren la partidura la Capella de la Parroquia, la Escolania de San Francesc, tenors i baixos palmesans i tots quants d'elements se trobaren a Inca, fins alguns cantants de la Companya que actua a Inca, que espontaneament s'ofereiren per honrar a nostra Patrona. Dirigia la gran massa el Pare Llinàs, Franciscà, i aidà en la preparació del cant de la festa nostre company Mn. Josep Aguiló.

Però qui ha duit el maneig i l'organització de tot això, és Mn. Bernat Salas Organista de la Seu, que voldria que les festes de nostres iglesies fossen sempre espianadores i solemnes; i mai el troben arronsat per compondre un nou himne i per posar una meneta a tot lo que es referesqui a música.

La nova composició que ha feta per Santa Maria la Major, cantada pel poble, la massa coral i la Escolania, en les tres parts en que se compon l'himne, donava a nostra Iglesia parroquia!, davant nostra Moreneta magnificament il·luminada, l'aspecte dels grans Santuaris de Maria en dia de sa major solemnitat. A un li aparexia estar a Lluch, Monserrat o an el gran Pilar de Saragossa.

Però això encara no es tot. Llevò vengué la funció del vespre i el nou Trissagi de Mn. Salas es sentí en tota la seva grandiositat i en tota la seva efusió religiosa; el poble hi prengué part amb entusiasme i encara no mos ne podem avenir de la justesa en que cantaven. El cor es sentia oprimí pel pes de l'emoció i les llàgrimes d'alegria i entusiasme tengueren que el·liar algun devot de Maria.

Els sermons de les Corant'hores estaren a carreg del Pare Redal dominicà. Presentà a Maria Santíssima come Patrona d'Espanya i come Patrona d'Inca, retreguent les gestes que baix la seva protecció havien dúit a bon terme els espanyols i els inquers. El vespre parlà de la fè, presentant-la baix diferents aspectes i fent unes conclusions ben afinades i lògiques de la seva tesis. Agradà molt.

A l'ofici de la festa principal feu els honors de la colecta D. Nicolau Siquier, cap de la familia capillera de nostra Patrona; i oficià nostre Cura-Econom, Mn. Miquel Llinàs, que tant l'estima i es desviu per ella.

A la funció d'acabament, actuà de preste el M. I. Sr. D. Francesc Mir, Rector de la Seu, venerable ancià que fa tantíssims d'anys que tributa aquest obsequi a nostra Mare; la acompanyava nostre censor el M. I. Sr. D. Juan Quetglas, que per l'amor a les coses d'Inca segueix l'exemple del seu onclo rector.

Que hu vegem molts d'anys!

Si ens haviem quexat que les fires d'enguany no havien sigut tant concorregudes

com altres anys, en tot hasser-ho molt, nostra fira del *Dijous Bo* fe quedà bé la mica d'orgull que tenim de que les fires d'Inca són les millors de Mallorca.

Els trens ordinaris i extraordinaris arribaven replets de dijovers i per totes les carreteres i camins es veien plenes de vehicles per la aflluència de gent que comparaxia. Les places estaven acaramull de faules i parades de tota classe. An el Mercat nou comparagué molt de bestia mular i porquí, fent-se moltes barrines d'aquest darrer, que se pagava de 15 a 16 pessetes i mitja segons el pes i greix que feien.

Com es sab; an aquest dia ve molta de gent solament per passatjar-se anar a dinar a la fonda i fer un dia de festa. Així és que es veien moltes al·lotes foravileres amb el clàssic vestit de pagesa, duguent damunt son cos tot el seu repartori, de cordoncillos i alaques d'or i argent.

El teatre, en les funcions que donaren, estava en tipo, tenent que posar cadires pels passadiços. A les altes hores de la nit, després de la funció de *Maruxa*, encara es sentien automovils i carruatges que li estranyien a son poble.

En resumen: Un *Dijous Bo* sense festa, i que resultà *fira* i *festa*, i nostre orgullet satisfet perque nostres fires son les millors de Mallorca, encara que no tenguin festes.

D. Domingo Alzina i Jaume actual Bal·le d'aquesta població és estat distingit pel Rei en la Creu de Isabet la Católica, tanguent ara el tractament de Ilustríssim.

Donam l'enhorabona a nostra primera Autoritat civil per la distinció que ha merecudada del Monarca.

S'ha dispost per l'Ajuntament que'l fanal de davant l'Estació estiga encès tota la nit, come fanal guia, per comoditat dels viants que ara al hivern tenen que acudir a la estació a les fosques.

També per disposició del Municipi s'ha posat un llum elèctric an el carré de son Net que prou falta hi feia.

Nostre estimat amic el metge D. Antoni Riera, és estat nomenat per regentar la fiscalia Municipal d'aquesta Ciutat durant el prop·vinent quatrigeni.

Li donam l'enhorabona per aquesta distinció ben merecudada pel seu bon criteri.

El Bisbe de Mallorca ha refermat el nomenament de vicari de nostra Parroquia de Mn. Joan Coli, que havia acabat el temps perque havia estat elegit.

Lo felicitam.

Dia 15, els reclutes del Regiment d'Inca, verificaren l'acte de la Jura de la Bandera an el pati del mateix corté amb assistència de tota la oficialitat i les forces de la guarnició. Després de l'acte es serví als soldats un ranxo extraordinari. No es feren convidaments per no revestí l'acte la solemnitat

d'altres vegades, no estant d'això hi pogueren entrar les families dels reclutes i tot el dia hi hagué entrada franca pel públic amb motiu de la fira.

El Círcol d'Obrers Catòlics, celebra demà dia 19, la festa Patronal dedicada a la Sagrada Familia. Tendrán Comunió general, Ofici major i vel·lada literari-musical. Farà la conferencia Mn. Sebastià Llabrés, Consiliari del Círcol i pendrán part en dita festa els poetes D. Josep M^{ria}. Tous i Maroto i D. Antoni García Rover.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	90'00	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera
Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	14'50	id.
id. foraster	a	11'00	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	22'00	id.
id. per bestia	a	22'00	id.
Blat de les Indies	a	25'50	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	00'00	el quintá
Porcs grassos	a	16'50	la arrova

INSTALACIONES ELECTRICAS Y DEMAS TRABAJOS DEL RAMO A PRECIOS SUMAMENTE ECONOMICOS PRONTITUT ESMERO Y ECONOMIA

José fuster

CALLE DE LA FUENTE N.º 42

Instalaciones gas sumamente economicos
LAMPARAS A PRECIOS BARATISIMOS

Pedid informes, y se convencerán.

REDUCCIONES

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—
En papé una pesseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y milesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubi. Una 25 cents.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

GABINETE DE FÍSICA.—Se venden algunos instrumentos y aparatos para la enseñanza y práctica de la Física.

Informes en la imprenta de este semanario.